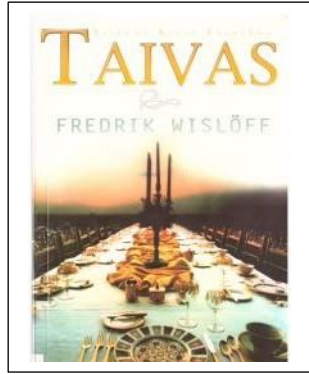

TAIVAS

Väinö Hotti

Fredrik Wislöff 1904 – 1986

2. ON PIDOT MEILLE VALMISTETTU SALIHIN ISÄN YLHÄISEN,
ON TAIVAAN HERKUT VARUSTETTU, NE OVAT LAHJA JEESUKSEN.
JO TEILLÄ KULKEE KUTSUJAT, PITOIHIN MEITÄ VAATIVAT (Vvk.137:2).

Fredrik Wislöff: Taivas. (KUVA JA SANA, 1939, S.141). Väliotsikot kirjoittajan. Kuvat ja tekstiruutu VHn.

ESIPUHE (Keijo Rainerma)

”Eikö Jumala, jolla ei ole alkua eikä loppua, joka on ikuinen, voisi antaa elämää ikuisena kaikelle, mikä liittyy Häneen ja lähtee Hänen kädestään. Elämän ihmeen ainoa selittäjä on ihmeellinen Jumala.

Olisi vaikea luottaa kirjaan, joka alkaa ja päättyy valheella. Raamattu alkaa puutarhasta ja päättyy suurkaupunkiin. Kummassakin kaikki on täydellisen hyvin” (Wislöff, Taivas, s.8).

”Toisaalta, ellei Jumalaa ole, mistä kaikki kaunis ja hyvä” (s.8).

”Miksi tyytyä pisaroihin, kun tarjolla on lähde? Miksi tyytyä säteisiin, jos voi saada auringon. Miksi asettua puolimatkan krouviin, jos voi päästä kotiin!” (10).

”Jos Sinua kaiken turhuus uuvuttaa ja elämän raskaus masentaa, lue Raamatustasi kaksi viimeitä lukua” (11).

”Jos Jumala on rakkaus ja kaikkivaltias, miksi Hän ei poista paha maailmasta? Pitkämielisyytensä tähden, vastaa Raamattu. Hän antaa sinulle ja minulle aikaa parannukseen. Jumala tulee ratkaisemaan pahan ongelman sulkemalla persoonallisen pahan, Saatanan ja kaiken häneen liittyvän ikuisen helvettiin. Sitä ennen tämä vanha maailma pimenee ja mätänee korjauskelvottomaksi. Edessäpäin ei ole ihmiskunnan loistava kehitys, vaan suuren Babylonin, ihmisen itsensä itseään varten rakentaman maailmanjärjestyksen tuhoutuminen omaan mahdottomuuteensa. Siinä järjestelmässä ei ole tilaa Jumalalle, vaan kaiken keskuksena on ihminen. Vanha taivas ja maa kääritään kokoon kuin kulunut riepumatto. Mutta silloin täydellinen hyvä tulee mahdolliseksi. Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan. Jumala itse, kaiken rakkauden, kauneuden ja hyvyden lähde, on heidän keskellään. Se on elämää koskaan

ehtymättömänä ja ehyenä vailla kyyneleitä, kipua, sairautta ja kuolemaa. Meillä kristityillä on tällainen toivo. Mitä toisilla on?” (11).

”Paha saa palkkansa. Mutta millaisen? Kuinka meidän käy? Toki ymmärrämme, jos rattijuoppo, joka ajaa lapsen hengiltä, saa tuomion. Mutta tajuammeko kuinka monta lähimmäisen yliajoa ja heitteille jättöä on omalla tilillämme? Ehkä lähellämme on ihmisiä, jotka voisivat kertoa siitä enemmän. Kaukaisissa lähimmäisissä, maailman lapsissa heitä joka tapauksessa on. Emme ymmärrä, mitä on Jumalan poissaolo, koska Hän on läsnä kaikkien elämässä. Hän antaa aurinkonsa paistaa sekä tunnustajilleen että pilkkaajilleen.. Hän antaa rakastavia ihmisiä kaikille ja lähettää jonkun kuivaamaan kyyneleitä surun keskelle. Mutta se, joka pyrkii eroon Jumalasta, saa mennä. Helvetti on täydellistä eroa Jumalasta, kaiken lohdutuksen lähteestä. Vain yksi on tässä elämässä kokenut helvetin. Hän, joka huusi ristillä: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Tämä tapahtui siksi, ettei sinun koskaan tarvitsisi tulla Jumalan hylkäämäksi. Jeesus ei tullut ensisijaisesti tuodakseen pientä kohennusta katoavaan elämäämme ja taitoa lähimmäissuhteisiin. Hän tuli siksi, että täällä kuolla, ja sitten joudutaan helvettiin, ellei Pelastajaa ole. Ihmisten kesken rikokset voidaan sopia, Jumalan edessä tarvitsemme sovittajan. Jotenkin tajuamme tuomion, sen ettei maailmankaikkeuden Herra voi katsoa läpi sormiensa läpi pahaa, uutoin järjestelmä romahtaisi. Eihän esivaltakaan voi sanoa rattijuopolle ja murhaajalle: ”Ei se mitään, erehdyksiä tulee kaikille.” Mutta se, että isä antaa anteeksi lapsensa yliajajalle! Jumalan armo on meille käsittämätöntä, vaikka itsellämmekin on kaikki sen varassa” (12).

”Taivas on Jumalan ikuista ja täydellistä läsnäoloa., yhteyttä Häneen, joka on hyvyys, kauneus, rakkaus, ilo ja rauha. Sanat ovat haaleita ilmaisemaan taivasta. Voit ajatella elämäsi onnellisinta hetkeä. Sitäkin himmensi moni asia, ei vähiten onnen hetkellisyys. Kaikki on taivaassa toisin ja erilaista. Toisaalta vanha on uuden siemen. Ylösnousut Jeesus tunnustettiin, joskin ylösnousemusruumis oli ajan, paikan ja materian rajoituksista vapaa. On uusi taivas ja uusi maa, mutta kuitenkin taivas ja maa. Johannes Ilmestyksessään ja muut profeettalliset näkijät Raamatussa etsivät kuvaavimmat sanansa saatuaan nähdä taivasta, sellaista, mitä me emme vielä näe. On kaupunki, lasinen meri, katu, virta ja elämän puut hedelmineen kansojen terapiaksi” (13).

”Kirkon teologiien ja Raamatun selittäjien tulisi olla kuolemanrajan ylittämisen ja tuonpuoleisuuden asiantuntijoita. Papit ovat kuitenkin alkaneet hävetä helvettiä ja ujustella taivasta. Puhe ikuisesta kadotuksesta on Raamatun vastenmielisimpiä opetuksia. Puhe taivaasta sopii pyhäkouluun ja ehkä hautajaisiin. Pitäisikö niistä saarnata järkeville aikuisille? Rakas Jeesuksemme on kuitenkin Raamatussa se henkilö, joka eniten varoittaa kadotuksesta ja vakavimmin kehottaa kaikkia pyrkimään taivaaseen. Siellä, missä yritetään olla rakkaudellisempia kuin rakkauden Herra itse, päädytään piittaamattomuuteen ja armottomuuteen” (13).

”Onko iäisyysnäköala kadonnut horisontistamme? Onko uusi taivas ja uusi maa jäänyt vain lauluihimme? Ei ihme, jos mieliala on masentunut ja harmaa ja näköalattomuus vaivaa. Mitä enemmän pelastuksesta tulee tämänpuoleinen, vain ajallista elämää parantava, sitä tarkoituksettomammaksi ja turhemmaksi kaikki tulee.. On aivan eri asia olla matkalla johonkin, kuin olla matkalla ”ei mihinkään”. Vanhalla ja kuolevallaakin on vielä jotakin, mitä odottaa. Jumalan lapsille paras on edessäpäin” (13).

SUURI IHME

”Jokainen uskonto on yrittänyt antaa oman vastauksensa; mutta on oikeastaan vain asettanut uuden kysymysmerkin entisten rinnalle,

Tänään on kuoleman arvoituksen ratkaisu yhtä kaukana ihmisistä kuin ennenkin.

Voimme vain kysellä. Kuolema itse antaa vastauksen; mutta ainoastaan niille, joita se on kohdannut. Ei koskaan eläville.

Raamattu kertoo ihmisistä, jotka on kutsuttu takaisin kuoleman maailmasta. Heidän suustaan ei kuitenkaan ole ainoatakaan sanaa, joka kertoisi, mitä kuolema on.

Jeesus Kristus itse nousi kuolleista ja opetti opetuslapsiaan 40 päivää ilmaisten itsensä heille. Hänkään ei ole ilmaissut meille kuoleman arvoituksen ratkaisua.

”Kuolema on elämän lakkaamista.” Näin voimme sanoa.

Onko se aivan varmaa?

Ja mikä on elämä? Mikä lakkaa?

Emme ratkaise arvoituksia siirtymällä toisiin.

Kuolema on joka tapauksessa opettanut ihmistä kyselemään. He eivät tee väärin ihmetellessään. Sokrates sanoo kuolemaa ajattelun arvokkaimmaksi tutkimuksen kohteeksi” (21).

”Kuoleman ajatuksen pitäisi antaa ihmisille oikeaa elämänviisautta. ”Syö ja juo, sillä huomenna kuolet” on mieletön sana.

Joka tunti kuolee vuorokauden kuluessa kolme-neljätuhatta ihmistä. Yhtä usein kuin valtimomme sykähtää, joku vetää viimeisen henkäyksensä.

Kuuntele siis hartain mielin sydämesi sykettä ja ajattele katoavaisuutta. Laske valtimosi lyönnit ja opi laskemaan oikein päiviesi mitta. Siitä saa sydämesi viisautta” (22).

KATOAVAISUUDEN ALAISENA

”Kaikki luotu on katoavaisuuden alaista. ”Koko luomakunta yhdessä on synnytystuskissa” (Room.8:22). Kasveista, eläimistä ja ihmisistä kohoaa tumma, tuskallinen huokaus, sillä kuolema on heidän valtiaansa, ja he ikävöivät vapautta.

Luomakunta ei *tahdo* kuolla. Sehän on luotu *elämään*. Sen luontoon kuuluu kasvaminen, ei kuihtuminen. Sen kaipuu tähtää elämän kehkeytymiseen, ei kuolemaan ja häviöön.

Kuolema on luonnon luonnottomuus.

Kuitenkin se tulee, yhtä varmasti kuin elämä on olemassa. Niin pian kuin uusi elämä syntyy, työntyy kuolemasta ulotin tavoittamaan elämää uudestaan vangiksi.

Luodut koettavat paeta kuolemaa. Elämä itse on ainainen vastalause häviötä vastaan” (23).

”Kaikkien maan eläinten välillä käy taistelu. Niiden ainoa elämänlaki on ”vahvemman oikeus”. Voimakkaampi kiduttaa saalistaan ja nielaisee sen. Heikon ainoa ase on pako.

Koko eläinmaailma on yhtä tuskaa. Kaikki, mikä elää, kärsii.

Väkevin peto on ihminen. Eikä hän jätä käyttämättä aseitaan: kavaluutta ja voimaa” (24).

Pienen linnun sydän värisee kivusta, kun siihen osui pikkupojan kivi. Tai rujoksi ammuttu otus laahustaa metsän halki verestävine, särkevine haavoineen. Tien yli ryömii sammakko, ja samassa sen ruumiin lävistää kova keppi. Ihminen ei siedä sitä, vaan sanoo sitä rumaksi. Laiha koni hikoilee Intian polttavassa helteessä, se raataa, kunnes se ei enää jaksa, vaan kuolee. Idän kylissä hakee ruokaansa isännätön koira. Kun se eräänä päivänä on kuollut, ihminen viskaa sen inhoten syrjään” (25).

”Tapaammeko kasvit ja eläimet jälleen uudessa maassa?

Tätä ajatusta on ivailtu. Se onkin helppo tehdä naurettavaksi. Kuitenkaan iva ei oikeastaan todista mitään.

Luomakunta ei ikävöi häviötä. Juuri katoavaisuuden ies synnyttää huokauksen.

Luomakunta huokaa *vapautustaan* – sitä, että se pääsisi kuoleman ulottuvilta, että se saisi heittää niskastaan katoavaisuuden ikeen, ”toivon varassa”, ”*koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen*” (jae 21) (25).

”Jumalan luomus on suuri kokonaisuus. Ihminen ja luonnon maailma on liitetty toisiinsa salaperäiseksi ykseydeksi. Luomakunta ei ole alistettu katoavaisuuden alaiseksi vapaaehtoisesti. Ihminen on luomakunnan suuri syyllinen ja rikoksentekijä. Jokainen kuihtuva lehti, jokainen kärsivä eläin on ihmistä syyttämässä ja sanoo:

”Sinun syntisi on minun tuskani. Kun minä kuolen, sinä olet minun murhaajani.”

Ja kuitenkin ihminen kohottaa päänsä korkealle. Hän on kaiken luodun herra.

Jeesus, joka sovitti ihmisen synnin, on kuitenkin luvannut myös maailmalle uudestisyntymisen. Jumalan lasten ilmestymisen päivä tietää koko luomakunnan vapautumista.

Niin laajalle ulottuu Golgatan sovitus ja pääsiäisaamun voitto, että metsän muurahainen ja jokainen maan ruoho saa maistaa sen hedelmää.

Koittaa päivä, jolloin ei yksikään linnun sydän hakkaa haukan voimaa peläten – jolloin lammas käy rauhallisesti laitumella karhun rinnalla – jolloin ei yksikään maantien sammakko joudu kärsimään vain siksi, että se on ruma – jolloin ei yksikään maassa mataja herää ihmisessä inhoa, jolloin ei yksikään metsänotus herätä petojen himoa.

Koittaa päivä, jolloin ei yksikään korsi kuihdu, ei yksikään lehti kellastu, jolloin ei yhtäkään nuppua taiteta, jolloin ei yksikään verso palellu, jolloin ei yksikään kukka varise,

Sinä päivänä käy kaiken ruohon niin kuin kaiken lihan. Ruumis lunastetaan, luonto vapautuu. Katoavaisuuden aika on ohi. Kuolemaa ei enää ole.

Kirkastetun maan päällä kasvimaailma saavuttaa ikuisen kukoistuksensa, koko eläinmaailma iloitsee ikuisesta rauhasta ja ihminen nauttii iankaikkisesta kirkkaudesta.

Ihmisjärki ei voi käsittää millaiseksi tällainen maailma tulee, sillä myös käsityskykymme on alistettu katoavaisuuden rajoitusten alaisuuteen” (26).

”Kun meillä on tapana ympäröidä ruumisarkut kukkarunsaudella, se ei johdu pelkästään rakkaudesta vainajaa kohtaan, vaan alitajuisesti myös heikentää kuoleman kaameaa todellisuutta.

Myös soitto ja harsot verhoavat julman kuoleman kauneudella. Ja Jeesus on antanut meille siihen luvan, kun antoi voidella itsensä hautaamisen päiväksi.

Me kartamme usein kuolema – sanaakin, kun on kyseessä joku rakkaamme. Puhumme ”poisnukkumisesta”, ”poismenosta”, ”muuttamisesta”. Raamattukin puhuu ”poisnukkuneista” (27).

KYNNYKSELLÄ

”Kun synty tuli maailmaan, sen kintereillä seurasivat sairaus ja kuolema kuin kaksi satraappia, jotka pyrkivät ihmisen hirmuvaltiaksi. Kun synty sovitettiin, katkaistiin sairauden ja kuoleman valtikka. Jeesus Kristus, joka riisui aseet pahuuden valloilta ja hallituksilta (Kol.2), otti niiden aseet omiin käsiinsä.

Siksi sairaus ja kuolema kulkevat nyt Jeesuksen Kristuksen asioilla.

Sairaus ei ole enää rangaistus ja onnettomuus. Jeesuksen kädessä siitä on tullut siunaus. Kuolema ei ole enää väkivaltainen loppu. Se on Jumalan meille antama riemullinen vapautuminen” (30).

”Maailmaan kiintyneelle kuolemantaistelu käy erityisen kovaksi. Hänellä ei ole lohdutusta Kristuksessa, ja kuolema riistää häneltä kovakätisesti kaiken maisen, mihin hän vielä tarrautuu. Kuolemassa toteutuvat silloin Jeesuksen sanat: *”Siltä jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on”* (Matt.13:12).

Ei ole totta, että sairaus lisää uskonnollista vastaanottavuutta. Päinvastoin se lannistaa ihmisen sielunelämän. Kivut, kuume ja heikentyneet elämänvoimat tekevät entistäkin vaikeammaksi tarttua kääntymisen suureen tehtävään. Jokainen, joka on ollut kuolevien sielunhoitajana, tahtois huutaa eläville rakkautensa koko voimalla:

Valmistaudu kuolemaan, kun vielä olet terve.

Kuolema on *viimeinen kypsyminen*. Koska kuolinhetkenä aika ja iäisyys risteilevät, tämä kypsyminen voi tapahtua nopeasti. Ihminen voi elää kuolinhetkenään aivan yhtä paljon kuin mihin muuten olisi tarvittu vuosia.

Kaikissa tapahtuu jotakin.

Kova sydän paatuu täyteen mittaansa. Haparoivan jumalasuhteen hento itu kehkeytyy.

Voi käydä niinkin, että rosvo kääntyy ja pääsee Jeesuksen kanssa paratiisiin.

Sillä, joka tietoisesti viivyttää kääntymystään kuolinhetkeensä, ei ole paljoakaan toivoa sen onnistumisesta. Sillä juuri tuo tietoinen viivyttely osittaa, että hän on joutunut paatumukseen, paaduttanut itsensä, vaikka näki Hengen valossa, että kääntymys on välttämätön.

Raamatusta ja kokemuksesta kuitenkin näemme, että on ihmisiä, jotka kuoleman portilla valitsevat elämän tien.

Tosin ei näitä tapauksia ole niin monta kuin toisinaan lasketaan. Jumalan kiitos niitä kuitenkin on” (31).

”Hänet irrotetaan maallisista, jopa lähimmäisistään. Heidän itkiessään eroa, kuoleva lohduttaa surevia ja kehottaa heitä pysymään lujina. Jopa nuori äitikin, joka jättää pienen lapsensa, voi tulla niin irrotetuksi, että hän iloisena uskoo heidät taivaallisen Isän käsiin ja odottaa hiljaa kuolemaa.

Monet kuolevat saavat vielä tällä puolella rajan vilahduksen iäisyydestä. Heitä vastaan loistaa kirkkaus ja ilo, joka heijastuu heidän kasvoistaan. Tämä heijastus voi olla heissä vielä arkuun pantuinkin.

Monia kuolleita kirkastava loiste antaa aavistuksen kirkkauden maailman ihanuudesta. Tuon maailman kirkkaus on niin suuri, että se painaa leimansa siihen ruumiiseenkin, joka pian muuttuu tomuksi.

On ihmisiä, jotka ovat lähellä kuolemaa ja jotka on kutsuttu takaisin. He tuntevat suurta pettymystä siitä, etteivät heti päässeet kynnyksen yli kirkkauteen” (36).

”Samoin kirjoitti isoisäni kerran:

”Kuolemaa en tahdo pelätä. Kun käy hiljaiseksi kuolinvuoteeni ympärillä, ahdistavan hiljaiseksi, silloin kuunteleva sieluni kuulee Vapahtajan askeleet, kun Hän tulee väkevänä ja mahtavana, lempeänä ja inhimillisenä kantamaan minua kotiin – kantamaan minua samoilla käsivarsilla, joilla Hän kerran kantoi ristiä ja min u syntieni taakkaa.”

Ei ole niin kovaa laskeutua kuoleman käsivarsille, kun tiedän, että ne oikeastaan ovat lävistetyt kädet, jotka laskeutuvat puoleeni nostaakseen minut Hänen vapahtajahelmaansa...” (37).

SURUN RIKKAUTTA

”Suru on jonkinlaista hypnoosia. Surevan on vaikea itse arvioida suruaan. Hänet täytyy herättää hypnoosista ja temmata takaisin elämään.

Tällainen herääminen tapahtuu usein äkkiä, välistä ilman ulkonaista aihetta. Sureva muuttuu yhdellä iskulla toiseksi. Suru on tehnyt hänet sokeaksi ja kuuroksi. Nyt hän sekä näkee että kuulee. Se, mitä hän omistaa, merkitsee enemmän kuin se, minkä hän menetti. Hän kuulee äkkiä elossa olevien huudot, ja se kutsuu takaisin elämään,

Tosin ei suru ole vielä ohi. Kuitenkaan se ei enää lamaannuta. Suru tekee päinvastoin vahvaksi.

Suu saa hänet katsomaan elämää toisin silmin. Hän on päässyt selville surun merkityksestä, ja se on antanut hänelle elämisen voiman. Tyhjää on se ihmiselämä, joka ei ole koskaan tuntenut surua. Suru karaisee tahtoa ja vahvistaa luonnetta” (40-41).

”Niin kauan kuin ihminen kiertää surunsa arvoitusta ja yhä uudestaan kysyy ”miksi”, hänen sisimmässään on jokin taipumaton kohta.

Suru kääntyy siunaukseksi vasta sitten, kun ihminen lakkaa kysymästä ja nöyrästi taipuu siihen, mikä on tapahtunut.

Jumala vastaa harvoin ihmisen ”miksi” – kysymykseen. Sillä siinä on surun voitto, antautumisen voitto, että ihminen taipuu, vaikka ei ymmärrä sitä, mitä on tapahtunut.

Usko Jumalaan on sitä, että uskomme kaiken olevan oikein, mitä Jumala tekee. Sen, mikä tapahtui, täytyi tapahtua. Vaikka sureva ei itse ymmärrä sitä, hänen tulee antaa Jumalan olla oikeassa, ja kiittää.

Jos Jumalan tarkoitusperä on salattu surevalta, hänen tulee uskoa, että se on rakkauden sanelema” (44).

”Jumalan valo näyttää surevalle myös, mitä hän omistaa. Tosin vainaja on poissa, mutta sureva ei ole kadottanut häntä. Ne, jotka kuolivat uskossa, ovat vain menneet edellä. Vähän ajan päästä he taas kohtaavat. ”*Me emme sure niin kuin ne, joilla ei ole toivoa.*”

Se joka sallii surun nujertaa itsensä, osoittaa, että hänen silmänsä ovat liian vähän avautuneet taivaallisille. Se, joka suree toivoen, ei voi koskaan tulla katkeraksi.

Juuri *rakkautemme* vainajaa kohtaan tulisi lievittää suruamme. Sillä, se joka on kuollut, nauttii nyt iäistä iloa. Kesken kaipaustaan rakkaus voi kiittää siitä, että tuo rakas nyt riemuitsee iäisessä onnessa.

Ajattele vähemmän omaa menetystäsi, ajattele enemmän mitä poismennyt on voittanut, niin suruusi tulee ilon pohjasävel. Anna *rakkauden* voittaa surun katkeruus” (44).

”Vainaja oli Jumalan lahja, laina, jonka Jumala hyvydessään antoi sinulle. Nyt Hän otti lainansa takaisin, ja meidän pitäisi sanoa:

”Kiitos, kiitos lainasta!”

Kuitenkaan sinä et ole kokonaan kadottanut häntä. Sinulla on vielä jäljellä *muistot*.

Olin kerran ilmoittamassa sisareni kuolemaa. Oli täytettävä lomake. Kysyttiin:

”Jättikö hän mitään jälkeensä?”

Vastasin:

”Ei, ei mitään.”

Sisimmässäni kuitenkin lisäsin:

”Pelkkiä hyviä muistoja.”

Niin kova kuin kuolema onkin, se ei voi riistää meiltä valoisia ja rakkaita muistoja.

Hyvät muistot piirtävät vainajasta valoisamman ja elävämmän kuvan kuin parhainkaan valokuva. Haudalle lasketut seppeleet kuihtuvat. Hyvien muistojen seppele kuitenkin kukkii tuoreena niin kauan kuin rakkaus elää.

Kuitenkaan vainajat eivät elä vain muistoissa. Itse *rakkaudenyhteyttä* ei kuolema voi koskaan ratkoa rikki.

Voivatko vainajat nähdä ne, jotka elävät, ja seurata heitä?

En tiedä.

Siitä olen kuitenkin vakuuttunut, että yhtä varmasti kuin surevan rakkaus ympäröi vainajaa, *on vainajan rakkaus surevan luona*.

Jos matkustamme vieraaseen maahan, emme tosin näe, mitä rakkaamme tekevät, emmekä voi seurata heitä. Etäisyys ei kuitenkaan voi estää rakkauttamme olemasta niiden luona, joita rakastamme.

Sureva tuntee usein vainajan aivan lähellä. Niin tulee olla. Hänen rakkautensa on luonasi. Ja kun sinäkin rakastat häntä, sinulla on yhteys häneen, joka lähti pois” (45).

AURINKOA HAUDOILLA

”KAIKKI TIET johtavat hautaan. Se on tämän elämän kaameaa maantiedettä”, sanoo Brunner.

Hautausmaa on suuri saarnaaja, jota meidän kaikkien tulisi kuunnella, mutta jonka puhetta me tuskin haluamme kuulla. Se puhuu meille siitä, kuinka vähäpätöisiä me olemme. Katsokaa, kuinka hoitamattomia ovat vanhat haudat; haudat, joita kerran ympäröi mitä hellin huolenpito ja kauneimmat kukat, näyttävät nyt aivan unohdetuilta.

Tämä on meidän kaikkien osa: kun me kuolemme, meitä ympäröi *suru*, mutta ajan vierieessä haihtuvat surun kyneleet, vain *kaipaus* asuu ihmisten sydämissä. Kaipauskin heikkenee, ja vain *muistot* jäävät jäljelle. Muistotkin kuolevat kerran, kukaan ei enää puhu meistä, nimeämme tuskin mainitaan. Ja useimpien käy niin, että jonkin ajan päästä ei edes muisteta, että olemme eläneet” (47).

”Yli tuntemattomien yksinkertaisen hautasijan lännessä, yli Campo Sanctan marmorihallien etelässä, yli valkosisäisen kirkon vierellä kohoavan ristin kaukana pohjoisessa – kaikkialla, minne on kätetty ihmisen jäännökset – yli lakeuksien yksinäisyyden, syvälle merten pohjiin, yli taistelurintaman suurten yhteishautojen, uurnalehtojen hiljaiseen rauhaan – kaikkialle kajahtaa Hänen äänensä.

”Ja tulevat esiin ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen” (Joh.5:29).

Hän kutsuu omansa nimeltä!” (49).

”Jeesuksen hautaa vartioivat enkelit. Lapsenomaisella uskolla näemme, että Jumalan lasten vartioivat niin ikään enkelit yötä päivää. Kun sinä lähdet haudalta, sinne jäävät Jumalan enkelit. Moniin arkunkansiin ja moniin hautakiviin on kuvattu enkeli. Jumalan kiitos, että tämä kirkas parvi vartioi myös haudan pitkä, hiljaista unta.

Älä siis enää sano, että vainaja makaa yksin ja että hauta on kova ja kylmä.

Haudassa ei kärsitä.

Samalla kun väsynyt ruumis saa virkistyä viimeisestä levostaan, henki iloitsee Jumalan luona ylenpalttisessa riemussa. Mutta tiedämmehän me, että ruumis mätänee ja muuttuu mullaksi.

Niin kylläkin. Se ajatus tosin on apea.

Siinä on kuitenkin myös toivoa.

Ruumis on siemen, joka putoaa maahan ja kuolee. Ei kuitenkaan kuollakseen – vaan versoakseen uutta elämää.

Maa on kaikkien meidän äitimme. Haudassa se ottaa meidät jälleen syliinsä. *”Joudumme toistamiseen äidin kohtuun ja nytkin syntyäksemme.”*

Hauta ja ylösnousemus ovat *ruumiin* uudestisyntymistä.

Vastasyntynyt lapsikin käy kohti kuolemaa ja häviötä, mutta vainajat käyvät kohti uutta ja iankaikkista elämää. Siksi toivo loistaa kirkaampana haudan kuin kehdon yllä” (50).

”Kuollut ruumis on siemen, josta kirkastettu ruumis on nouseva. Näin on hauta ja maa kirkastetun ruumiin äidinhelma.

”Kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa.

Kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa.

Kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa.

Kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis.

Kuolema on nielty ja voitto saatu.” (1. Kor.15:42-43).

Niinpä ajattele sinäkin rakkaudella rakkaittesi leposijaa. Ja hoida heidän hautaansa huolellisesti. Älä koskaan anna sieltä kesäisin puutua kukkia. Ja anna kukkien puhua sinulle ylösnousemuksen aamusta.

Anna haudan rauhan rauhoittaa oma mielesi.

Hetki, jonka vietät kuolleitten puutarhassa, tekee sinut taivasmieliseksi. Älä koskaan lähde rakkaittesi haudalta, ennen kuin olet kohdannut Jumalan rukouksessa” (51).

TOIVO

”Ilman toivoa maailma on talviyö.

Ihmiskunta on routiintunut maa. Huolimatta versoista ja valon kaipuusta se nukkuu kuoleman unta – kylmän ja pimeyden ympäröimänä. Kaikki sen kauneus on jääkiteiden kauneutta.

Maailman yötaivas on harvoin ollut aivan pimeä.

Niin kauan kuin ihmissuku on ollut olemassa, sen pimeällä taivaalla on aina leimahdellut valoa. Kaikkiällä, missä on ollut ihmisiä, on ollut uskontoa, ja missä on uskontoa, siellä on toivoa.

”Iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä” (Saarn.3:11) (56).

Samalla se on arvoituksellinen. Mistä se on kotoisin? Miksi kaikki sukupolvet etsivät ikuista?

Ehkä kaikki johtuu *Jumalasta*?

Kuitenkin se on kylmä. Kuollut! Se ei lämmitä. Se ei sulata jäätä. Ei karkota pakkasta. Ei luo elämää,

Huolimatta leimahtelevasta valosta (revontulet), huolimatta vaihtuvista vivahteista, huolimatta ihanasta hohteesta on sittenkin yö.

Ja toivo on kuollut.

Siksi Raamattu sanoo näistä ihmispolvista:

”He ovat ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa” (Ef,2;12),

Kuitenkin Raamattu kertoo varhaisesta aamusta, jolloin muutamat naiset olivat menossa haudalle.

”Viikon ensimmäisenä anivarhain, auringon noustessa” (Mark.16:2).

Auringon noustessa.

Mikä päivä, mikä auringonnousu!

Naisten sydämessä asuu suru ja huoli. He olivat menossa lukitulle haudalle, jonka kätkössä lepäsi Hän, joka oli heille rakas. Tuohon sinetöityyn kallioluolaan ha olivat pohjimmaltaan haudanneet toivonsa. Lukitussa haudassa olivat heidän pettyneet kaipuunsa.

Niin he tulevat haudalle –

Hauta ei olekaan lukittu. Toivo ei ole sammunut.

Pääsiäisaamuna aurinko nousi valaisten avattua hautaa.

Enkelin viesti kuului:

”Hän ei ole täällä, hän on ylösnoussut.”

Jeesus elää. Se tietää auringonnousua maailmassa.

On elämää. On voimaa. On voittoa.

On toivoa, elävää toivoa.

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta” (1. Piet.1:3).

Niin, ylistetty olkoon Jumala elävästä toivosta! (57,58).

KRISTUS, TOIVOMME

”Golgatalla kuolema teki tahattoman itsemurhan.

Pitkäperjantain yönä Jeesus jätettiin syntisten käsiin. Vihalla oli vapaat kädet, eikä se lyönyt tilaisuutta laimin. Rakkaus oli poljettava jalkoihin ja surmattava.

Viha laski kuitenkin väärin – silloin niin kuin aina. Sillä viha joutuu tappiolle juuri kypsyessään. Ja juuri antautumalla alttiiksi rakkaus voittaa.

Kun Jeesus kulki askel askeleelta lähemmäs kuolemaa, oikeastaan *elämä* läheni varsinaista voittoaan.

Jeesuksen kuoleman aiheuttajat oikeastaan vetivät kuoleman ylitseen. Juudas kavalsi Hänet, mutta sen jälkeen hän teki itsemurhan. Juutalaiset tuomitsivat Hänet ristinkuolemaan, mutta siten he naulasivat kokoon sen ristin, jossa he nyt ovat tehneet hidasta kuolemaa. Ja saatana pahuuden ruhtinas, joka oli kaiken takana, sai Golgatalla kuoliniskunsa.

Sen sijaan Jeesus voitti.

Sen todistaa tyhjä hauta. Siunattu pääsiäispäivä!

Pakanuuden synkässä yössä leimuavat revontulet. Jerusalemissa nousi uutta päivää enteilevä aurinko” (60).

”Jeesuksen työ on kokonaisuus.

Ilman pitkäperjantaita ei voi ajatella pääsiäispäivää. Synnin tullessa sovitetuksi oli kuolemankin pistin murrettu. Siksi eivät kuolema ja hauta voineet pitää Jeesusta.

”Kuoleman kautta hän kuisti sen, jolla on kuolema vallassaan, se on: perkeleen, vapauttaakseen kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia” (Hebr.2;14-15).

Näin on Jeesuksen voitto meidän voittomme. Kristus on toivomme. Hänessä on pelastus synnistä, voimaa kuolemassa, surulla arvoa ja haudan yli loistaa toivo.

Kuitenkin vain Hänessä.

”Synnin pistin on kuolema.” Missä on synti, siellä on myös kuoleman pistin. Se, jolla ei ole osaa Kristuksen sovittukseen, ei liioin saa maistaa Jeesuksen kuolemasta saaman voiton hedelmää. Joka ei kuole uskossa Häneen, sille kuolema on sama kuin ennen pääsiäispäivää” (61).

”Raamattu kertoo hirvittävästä yöstä, jolloin kuoleman enkelin oli määrä viedä suuri saalis egyptiläisten lasten joukosta. Ovelta ovelle, kodista kotiin, kulki tämä kutsumaton vieras, riisti saaliinsa ja meni eteenpäin.

Kuitenkin Israel säästy.

Karitsan veri oli sen pelastus.

Verellä sivellyn oven takana istuivat israelilaiset turvassa. Ehkä moni värisi pelosta, äidit painoivat lapsiaan rintaansa vasten ja itkivät, kun taas toiset istuivat iloisina ja turvallisina pikku kodissaan, sillä he olivat varmoja siitä, että Karitsan veri pelastaisi heidät kuolemasta.

Kuitenkin he olivat kaikki yhtälailla turvassa. Sillä ei heidän pelkonsa tai riemunsa määrännyt kuolemanenkelin kulkua.

Karitsan veri oli Israelin toivo.

Karitsan veri on Jumalan kansan toivo kaikkina aikoina. Karitsan veressä on tae pelastuksesta – myös kuolemanenkelistä.

Ave crux, spes unica. – Terve risti, ainoa toivo.

Risti ei anna ihmisille vain uutta elämää, se myös muuttaa kuoleman aivan toiseksi.

Sillä Jeesuksen risti on elävän toivon ankkuri” (62-63).

ODOTTAESSAMME

”Näin maailmasta tulee ihmeellisen näytelmän näyttämö: kuolemaantuomitut ihmiset näyttelevät elämän traagista huvinäytelmää.

Kävin kerran Sing-Singin vankilan kuolemanhuoneessa. Sähkötuoli oli keskellä lattiaa. Vartija selitti, kuinka teloituksessa meneteltiin. Minua kauhistutti ajatella, mitä kaameaa täällä aika ajoin tehtiin.

Kuitenkin oven ulkopuolella leikkivät vangit. Huvikseen he ”heittivät hevosenenkää. Aika kului siten nopeammin.

Kuvailimme jo New Yorkin ulkopuolella sijaitsevaa suurta hautausmaata, jonne haudattiin tuntemattomien ruumiita. Vangit, jotka laskivat arkut yhteishautaan, eivät saaneet puhua keskenään. Ei kuulunut muuta kuin vihellystä. He viheltelivät maailmankaupungin uusimpia *revyysävelmiä*.

Muuan sanomalehti esitti äskettäin maailmantilanteen kuvan muodossa. Esille oli asetettu teurastuspenkki. Teurastaja seisoi kirves kädessä valmiina ryhtymään tehtäväänsä. Ja kedolla näkyi lukematon joukko karjaa, joka seisoskeli aivan välinpitämättömänä, mitään aavistamatta, märehkien.

”Odottaessamme...”

Ihmiset leikkivät kuolemanhuoneen ulkopuolella. He viheltelevät kevytmielisinä viimeisimpiä revyysävelmiä ystävien ruumiiden maatessa haudassaan. Tai he seisoskelevat välinpitämättöminä kuin naudat ja odottavat – kun teurastuspenkkiä pannaan kuntoon.

Kuinka voisikaan olla toisin, kun ei ole elävää toivoa? (66).

”Maailma näyttää suurelta krouvilta, suurelta teurastamolta, suurelta ilotalolta, suurelta varasliigalta. Missä on suuri järki, jota järkeisoppinut kiittää ja ylistää?” (Laestadius, Hulluinhuonelainen, § 1168).

”Mitä me oikeastaan tiedämme siitä, mitä on toisella puolella? Kuitenkin olemme suunnanneet retkemme tuntematonta rantaa kohti. Meidänkin matkamme on pitkä ja uhkarohkea. Emmekä sittenkään masennut. Meillekin aallot tuovat palmunlehtiä, jotka kertovat uudesta maasta. Kun matka tuntuu meistä epävarmalta ja mieli on masentua, palmunlehti antaa uutta rohkeutta, uutta toivoa ja uutta iloa.

 Puhumme kristityistä pyhiinvaeltajista. Olemme kulkijakansaa, matkalla läpi vieraan maan, päämääränämme pyhä kaupunki.

Tie voi johtaa erämaan ja aron halki – tai viljavia ja kauniita seutuja, mutta minnekään emme saa jäädä. Vaikka maa olisi kauniskin, meidän täytyy kiiruhtaa eteenpäin. Olemme muukalaisia, kulkijoita, pyhiinvaeltajia. *”Meillä on yhdyskuntamme taivaissa”* (Fil.3:20).

Vieras maa ei koskaan tule omaksemme. Sen henki ei saa painaa meihin leimaansa, emmekä saa omaksua sen tapoja. Meidän tulee säilyttää kotimaamme erityisleima emmekä saa sekoittaa kieleemme vieraita sanoja.

Pyhiinvaeltajan on vaarallista kulkea viljavan ja rikkaan maan läpi. Pysähtymisen kiusaus on suuri, ja moni ei jatkakaan matkaansa. He unohtavat taivaallisen isänmaansa, koska vieras maa käy heille rakkaaksi. Kotona Isä odottaa heitä turhaan.

Suuri joukko pyhiinvaeltajia kulkee kuitenkin eteenpäin. He laulavat kotimaan lauluja, auttavat toisia tiellä, tarttuvat uupuneen käteen ja rohkaisevat masentuneita.

Taivaan ikävä kuuluu terveeseen kristityn elämään. Maahan kiintynyt ihminen ei paljoakaan ikävöi kotiin. Kuitenkin se, jonka rakkaus ja sydän ovat löytäneet tukikohtansa toiselta puolen, ikävöi aina.

”Autuaat ne, joilla on koti-ikävä, sillä he pääsevät kotiin” (Stanley Jones).

Kaipausta ei ole aina yhtä suurta. Se voi silloin tällöin leimahtaa palavaksi soihduksi jokaisen ihmisen elämässä, mutta voi taas vaipua heikoksi tuikuksi.

Tähän vaikuttavat elämänotot – ja myös luonteemme ja mielenlaatumme. Taivasikävä ei liene yhtä suuri ihmiselämän kaikkina eri ikäkausina. Voimakkain taivasikävä on ensimmäisinä nuoruusvuosina ja sitten vanhetessamme. Nuoret ihmiset eivät ajattele niinkään vähän taivasta ja iäisiä asioita. Yksinäisinä hetkinään he usein hyräilevät kotimaansäveliä. Miehuusvuosina elämän monet vaatimukset vaimentavat monesti taivasikävän. Elämänvoimat ovat suuremmat, mutta myös elämän vaatimukset, ja niin vaatimukset nielevät voimat.

Sitten päivä alkaa painua. ja elämäniltona me istahdamme miettimään. Touhukkaan päivän kiire on sokaissut, ja vasta nyt kun touhu alkaa vaimeta, on taas aikaa keskittyä, tehdä elämän tilit ja valmistautua elämän iltaan.

Moni väsynyt vanha vaeltaja istuu avatun Raamatun ääressä tähyillen kohti uutta Jerusalemiä. Maalliset silmät ovat kyllä himenneet, mutta toivon katse on käynyt sitä kirkkaammaksi. Nyt he näkevät ohi kaikkien tunteitten, jotka ennen peittivät näköalan – ohi kuoleman yön, aivan Jerusalemiin asti, joka kylpee iäisen aamun valossa.

Silloin tällöin Jumala tarttuu meihin maahan kiintyneisiin ihmisiin voimakkaalla otteella näyttääkseen meille iäiset arvot. Hän tekee sen sairauden, ajallisten vaikeuksien, äkillisten onnettomuuksien ja paljon muun kautta. Hän näyttää yhdellä iskulla, kuinka epävarmaa kaikki maallinen on ja kuinka köyhä on se, jolla ei ole elävää toivoa.

Kun Jumala näin tarttuu meihin, me heräämme kyllä ja luomme katseemme eteenpäin – joksikin aikaa. Mutta voi, me unohtamme niin pian. Kuinka paljon tarvitaankaan, ennen kuin tämä mainen todella joutuu meistä hiukan etäämmälle ja iäiset arvot tulevat lähelle ja rakkaiksi.

Tuskin mikään tuo taivaan niin lähelle meitä kuin jonkun rakkaamme kotiin pääsy. Vainajan jälkeensä jättämän tyhjyyden täyttää iäisyysmaailma. Kun kukkasin kaunistetun arkun tuoksu on hävinnyt ja me pääsemme yksinäisyydessä istumaan ja ajattelemaan, luoksemme tulee tuulahdus iäisyyden maailmasta” (67,68).

”Taivaaseen kääntynyt kristitty on valvova työntekijä Jumalan valtakunnassa. Hänen nostettu katseensa näytti hänelle vaalenevat vainiot. Minne hän päätyykin, avautuu tehtäviä. Hänen odotuksensa sanoo, että on kiire, ja tietoisuus siitä, mikä maailmaa odottaa, antaa hänelle oikeaa rakkautta ja huolta.

”Maailman odottaessa.”

Mitä sitten?

On taivas ja helvetti. Jompikumpi odottaa jokaista, joka elää.

Björnson sanoi sattuvasti kristityille:

”En ymmärrä teidän kylmää rauhaanne.”

Kuka *ymmärtäisikään* meidän *kylmää* rauhaamme? Ymmärrämmekö sitä itsekään?

Kylmä rauha johtuu siitä, ettei katseemme kannu yli kuoleman ja haudan. Vasta kun näemme, että siellä meitä odottaa jokin – odottaa kaikkia, kylmä rauha vaihtuu rakkauden innoksi ja lämmöksi” (59,70).

TAIVAS

TOUKKA JA PERHONEN

”TOUKKA MATAA kaalinlehdellä. Lehti on vanha ja kuiva, ja toukka tuumii pääsevänsä sen yli toiselle, tuoreemmalle.

Se nostaa päätään ja tähyilee yli kaalimaan. Sitten se kuitenkin paneutuu taas pitkäkseen, jää makaamaan ja ajattelee:

Täytyykö näin ainaisesti madella pitkin tätä kaalimaata? Onko olemassa muunlaista elämää? Kenties jokin täydellisempi?

Ja pieni mato ajattelee edelleen:

Täydellinen elämä – millainen se mahtaa olla? Varmaan siinä on pelto täynnä mitä ihanampia kaalinpäitä, ei yksikään lehti ole kuihtunut ja kuiva, vaan kaikki on mehukasta ja vihreää.

Ja toukka mataba eteenpäin kuivaa lehteään.

Sitten eräänä päivänä toukka ryömii kotiloon. Se voisi uskoa itse laittaneensa itselleen ruumisarkun paneutuakseen siihen kuolemaan. Se makaa kotilossa elottomana massana.

Kotilossa ei kuitenkaan vallitse kuolema, vaan elämä – muutos!

Täydellinen elämä! – Kaalinlehtiäkö se halusi, vihreitä, meheviä lehtiä?

Ei suinkaan, se ei edes näe niitä.

Se haluaa kukkia. Kukkien siitepöly on sen ruokaa. Hyvänhajuinen tuoksun houkuttelee sitä. Ja värikkäiden terälehtien suojassa se keinuu kukassa ja syö itsensä kylläiseksi.

Sitten se kohottaa siipensä lentääkseen ilmaan ja aurinkoon. Ja tuuli kuljettaa sen yli uusien ihanien kukkaniittyjen.

Taivas – mitä se on? Täydellistä elämää – mitä se on?

Me voimme tehdä niin kuin toukka – ottaa itsellemme miettimisen aikaa. Siinä emme teekään hullusti.

Kuitenkin joudumme aina maalaamaan taivaan omine väreinemme. Emme voi muuta. Meillä ei ole toisia värejä.

Lapset laulavat taivaasta ajatellessaan:

”Onpa taivaassa tarjona lapsillekin...
kultakruunut ja valkeat vaattehetkin,
harput, joilla he soittelevat.”

Ja vanhat puhuvat iäisestä levosta. Murheelliset autuaasta ilosta.

Pohjoismaalaiset puhuvat ikuisesta kesästä, intiaanit ikuisista metsästysmaista, etelän kansa varjoisista lehdoista.

Jokaisella meistä on oma sisäinen kuva taivaasta. Emme puhu siitä kovin paljon. Ehkä mielikuvamme tuntuvat meistä liian lapsellisilta – oli miten oli, jonkinlaisesta ujoudesta me kätkemme taivaskuvamme omaan sisimpäämme. Siellä sillä on oma pieni kammio, jonne emme päästä muita. Ehkä muut hymyilisivät sille, mikä on meille kallisarvoista.

Sitten ajattelemme edelleen. Maalaamme itsellemme kuvan, niin kauniin kuin ihmisajatus kykenee sen maalaamaan – kauniimman kuin voin sanoa kertoa.

Emme kuitenkaan saa sitä kauniimmaksi kuin se todellisuudessa on.

Meidänkin täytyy joutua kotiloon – meidät pannaan hautaan. Kuoleman helmassa elämä kuitenkin tekee työtään – tapahtuu suuri muutos. Katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen. Maallinen taivaalliseen. Rajoitettu, aikaan sidottu, puhkeaa iäiseksi, rajattomaksi.

Kun hauta avautuu, muutamme uuteen olomuotoon. Se on toisenlainen ja ihanampi kuin ihmisajatus voi kuvitella. Jos enkeli kuvaisi sen meille, emme edes käsittäisi sitä.

Kun Raamattu puhuu taivaasta, se puhuu kuvina. Nämä kuvat luovat silmiemme eteen kirkkauden. Siitä aavistamme, mikä Jumalan lapsia odottaa. Meidän on annettu katsella sitä, jotta tulisimme katsellessamme iloisiksi ja saisimme taivaaseen kääntyneemmän ja maasta irrotetumman mielen.

Tätä kirkkautta katsellessamme meidän on sittenkin tiedettävä, että se on vielä ihanampi – paljon ihanampi kuin rohkeinkaan mielikuvitus voi kuvitella.

On vaarallista panna liian suuria toiveita sellaiseen, mikä ilahduttaa meitä täällä maan päällä, sillä silloin helposti petymme.

Sinä päivänä. jolloin seisomme iankaikkisuuden kynnyksellä ja taivaan ihana valomeri kimaltelee vastaamme, me kaikki kuitenkin yllätymme. Se välähdys taivaasta, jonka saimme täällä, on kuin yksinäinen joulukynttilä verrattuna hohtavan joulukuusen säteilevään loistoon” (75-77).

”Ympärilleni tähyillessäni pohdiskelen, tarvitaanko tässä vaiheessa enää meille entisestä oloilastamme tuttuja ammatteja ja tehtäviä vai oliko se munkki oikeassa, joka legendan mukaan aikanaan sai lähetettyä sanoman ystävämunkilleen rajan takaa. Miehet olivat sopineet siitä, että jos kaikki olisi, kuten he olivat kuvitelleet, sanoma sisältäisi sanan TALITER = siten. Jos uusi ei olisi kuvitellun mukaista, sanoma olisi sana ALITER = toisin. Tiedotus tuli muodossa: TOTALITER ALITER = kokonaan toisin” (Osmo Tiililä, Oma pääsiäiseni.s.186).

AIKA JA IÄISYYS

”Tätä me emme kuitenkaan voi käsittää. Heti kun alamme ajatella iäistä annamme sille ajan värit. Ehkä laajennamme ajankäsitystämme niin pitkälle kuin ajatuksemme riittää., mutta ”ainaista nykyisyyttä” emme voi kuvitella. Itse sana ”nykyisyys” kuuluu aikaan. Meillä ei itse asiassa ole kielessämme mitään sanaa, millä ilmaista tätä käsitettä.

Mikä odottaa meitä kuoleman takana? Mitä tapahtuu, kun tämä ajanvaihe on lopussa?

Meidän täytyy vastata omalla kielellämme. Meidän täytyy siis sovittaa ajankäsite iankaikkisuuteen. Kun kerran koemme sen, voi olla, että se on aivan toisenlainen kuin ajatuksemme on täällä kuvitellut.

Voimme ajatella näin:

Maailma menee tuhoaan kohti. ”Taivas ja maa katoavat”, sanoo Jeesus.

”Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin katoavat taivaat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat” (1. Piet.3:10).

Ei siis vain maa katoa, vaan koko maailmankaikkeus. Kaikki ne monet pallot ja aurinkokunnat, ne miljoonat, jotka täyttävät taivaan avaruuden ja kulkevat lakimääräisiä ratojaan, romahtavat kerran hirvittäväksi kaaokseksi ja katoavat maailmanpalossa.

Se maa, jolla elämme päivästä päivään, tunturit, jotka näemme silmiemme edessä, meri, jota kuljemme, kaupungit, joissa asumme, kaikki, mitä kosketamme käsillämme, raukeaa tyhjiin. Katoavaisina olentoina me vaellamme katoavaisuuden maailmassa.

Niin kuin yksityisen elämä päättyy kuolemaan, niin päättyy maan kausi suureen maailmanpaloon” (80).

ELÄMÄN KRUUNU

Kruunu on Jumalan pelastustyön täyttymys ihmisessä.

”Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristus Jeesus päivään saakka” (Fil.1:6).

Tämä täyttymys on elämän kruunu.

Nyt vasta olemme pelastetut. Ennen elimme aina sen vaaran uhassa, ettemme pääse perille. Elämä voisi kuolla meistä. Nyt olemme kuitenkin määränpäässä. Nyt on Jumalan armon työ täyttynyt. Nyt Hän kruunaa työnsä.

Paavali sanoo itsestään näin:

”Sillä minut jo uhrataan ja minun lähtöni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat” (2. Tim.4:6-8).

Niin kuin urheilija, joka tekee kaikkensa päästäkseen maaliin, saa voittajana laakeriseppeleen, niin saavat Herran köyhät pyhiinvaeltajat matkan päässä elämän kruunun ja kunnian kuihtumattoman sepeleen.

Sillä elämän kruunu on Jumalan pelastettujen lasten kunnia. Kruunu on korkean arvomme merkinä.

Elämän kruunu on Jumalan kunnianosoitus pelastetulle ihmiselle. läisyys on kunniapäivämme. läisyys on kunniapäivämme.

Se vasta hetki, jolloin meille ojennetaan laakerisepele ja kruunu painetaan päähämme. On suurta onnea seisoa Hänen edessään kunnioitettuna, kruunattuna.

Silloin valtaa sielun omituinen tunne: Minäkö kruunattuna? Voi ei? Minun osani on seisoa häpeästä punastuvin kasvoin. Kaikki kunnia on Hänen. Kun minä seison pelastettuna Jumalan kasvojen edessä, näen selvemmin kuin koskaan, pohjia myöten, että työ on Hänen eikä minun. Jos Hän on tehnyt työn, myös kunnia ja kruunu kuuluvat Hänelle.

Niin otan kruunun päästäni ja heitän sen tomuun – ei, siellä ei ole tomua – minä heitän sen Hänen jalkojensa juureen ja sanon:

”Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä Sinä olet luonut kaikki” (Ilm.4:10,11).

Entä mitä sitten? Enempää ei kerrota. Rohkenemme kuitenkin kuvitella, mitä sitten tapahtuu.

Kruunu ei jääne maahan makaamaan. Eikä sitä ollut siihen tarkoitettu – vaikka se olisikin ollut sen oikea paikka.

Hän kumartuu itse ja ottaa kruunun maasta.

Sanomattoman hellästi ja ilon valtaamana Hän panee sen jälleen päähämme ja sanoo:

*”Sinä olet oikeassa. Kun nyt tänä päivänä seisot pelastettuna täällä kotona, se ei tapahdu sinun ansiostasi. Sinun on täällä taivaassa opittava täysin ymmärtämään muuan sana, jota usein tavailit ja jonka sisällyksen toisinaan luulit tietäväsi, sana *armo*.*

Sitten Hän varmaan osoittaa omaa otsaansa. Siinä otsassa on syvät arvet.

Silloin muistan orjantappurakruunun.

Minä, jonka päässä on elämän kruunu, käsitan äkkiä sovituksen salaisuuden iäisen sisällyksen. Näen yhä syvemmälle. Näen Hänet itsensä – Jeesuksen Kristuksen – Ihmisen Pojan – Karitsan - . En voi enää irrottaa katsettani. Minut ravitaan Hänen muotonsa katselemisella. Tulen vallatuksi – mukaan temmatuksi. Jokin vapautuu sisimmässäni. Kaikki esteet ovat poissa. Sydämeni kiitos ja riemu pääsevät valloilleen. Kiitoksella ei ole rajoja. Eikä mitään pidätä minua päästämästä sitä kuuluville. Puhkean ylistysvirteen – ylistykseen *Karitsalle*, Hänelle, joka kautta iäisyyksien on kaikkien pelastettujen rajattoman riemun kohde – Hänelle, joka itse teki työn, mutta kruunasi minut.

Toden totta: *”Hän kruunaa minut laupeudella!”*

Alkukielen kruunua vastaava sana voi myös merkitä sepelettä, sepelettä, joka kukkii ikuisesti ja täydellisesti eikä koskaan kuihdu” (90-92).

”Siitä olen kuitenkin vakuuttunut, että lapsi saa joka tapauksessa elämän kruunun. Kuolema ei tietänyt suinkaan keskeytystä lapsen kasvussa. Kuolema siirsi pienokaisen uuteen maailmaan, missä on paljon suuremmat ja paremmat mahdollisuudet. Siellä lapsi saa kehittää itseään täydellisesti. Kaikki kyvyt pääsevät oikeuksiinsa. Mikään ei estä kasvua eikä pilaa sen elämää.

Lapsesi on tallella Jumalan luona. Kun tapaat hänet jälleen, hän on ennättänyt täyteen kypsyyteen, hänen elämänsä on kruunattu” (92),

”Nuori ihminen temmataan pois. Hän on ennättänyt elämän kynnykselle. Elämänrohkeutta uhkuen hän avasi mielensä työlle, onnelle ja elämälle.

Sitten tuli kuolema. Tylynä. Piste.

Ei, ei piste. Onnen kynnyks vain kohotettiin korkeammaksi. Siitä tuli aivan uuden elämän kynnyks. Kuolema ei katkaissut mitään. Kuolema vain otti tieltä esteet, jotta elämä voitaisiin elää täydellisesti.

Nuori mies elää yksinäisellä seudulla. Hänen sisimmässään soivat sävelet. Iltaisin hän istuu pihalla soittamassa viulua. Ja väkeä kerääntyy kuuntelemaan. Mitähän tuostakin pojasta tulisi, jos hän vain pääsisi maailmalle oppimaan? Varat ovat kuitenkin niukat, työ sitoo, kotitalo kahlehtii. Niin hän jää lahjoineen, kykyineen, jotka eivät koskaan pääse oikeuksiinsa.

Pääsevät kerran. Jos hän pääsee taivaan kirkkauteen, hän saa siellä soittaa viuluaan Jumalan kunniaksi täydellisessä kirkkaudessa.

Meillä jokaisella on kykyjä, jotka eivät koskaan voi kehittyä täällä maan päällä. Elämä kysyy yksipuolisuutta. Tarvitaan asiantuntijoita! Työ nielee meidät. Elämänotot sitovat. Niin monet harrastukset on uhrattava työn alttarille. *Yksi* kyky vaatii niin suuren sijan auringossa, että toiset näyttävät näivettyvän” (93).

Jumalan kiitos, kerran ne (elämän esteet ja rajat) poistuvat. Iäinen elämä on oleva paljon enemmän kuin olet koskaan rojhennut odottaa maiselta eläältä. Jos unelma on elämää kauniimpi, on taivaan ilo oleva unelmaakin kauniimpi. Jos suunnitelmat olivat todellisuutta rikkaammat, on iäinen elämä oleva rohkeimpiakin suunnitelmia rikkaampi. Jo elämä on kovaa pettymystä, on iankaikkisuus oleva rajaton yllätys. Jos elämä houkutteli alistumiseen, sinut temmataan kerran mukaan ikuisen riemuun. Jos elämä jäi köyhäksi ja yksipuoliseksi, iäisyys antaa sinun maistaa ihanan elämän täyteyttä.

Sinä päivänä, jolloin saat elämän kruunun” (94).

Mieleltään sairaat ihmiset ovat niitä, joiden elämänidut pääsevät kehittymään vähemmän kuin kenenkään toisen.

Mielisairaat elävät pilkkopimeässä. Jumala on vetänyt heidän järkensä ikkunan eteen kaihtimen. He elävät suljettuina, niin ruumiiltaan kuin sielultaan. Jumala ja ihmiset ovat teljenneet heidät. Toisin ei voi olla. *”Niin, Isä, sillä näin on sinulle näkynyt hyväksi”* (Matt.11:26).

Sellainen elämä tuntuu hyödyttömältä ja turhalta. Kyvyt eivät pääse kehittymään, mieli on sairas, ja järki pimentynyt.

Joutuukohan *rakkaus* milloinkaan kovemmalle koetukselle kuin niillä, joiden omaiset ovat mielisairaita? Rakkaus etsii yhteyttä, mutta yhteyttä on vaikea saada. Toisinaan sairas vastaa rakkauteen välinpitämättömyydellä tai ehkä vastenmielisyydellä ja ylenkatseella.

Helpompaa on, jos rakkaamme ovat vammaisia. Silloin rakkaus saa helpommin vastakaikua. Vammaiset tarvitsevat paljon ja ovat kiitollisia vähästäkin. He tarvitsevat paljon huolenpitoa, ja siitä rakkaus saa rikkaan maaperän kasvaakseen.

Kuitenkaan elämä ei tässäkin tapauksessa pääse kehittymään. On vain mitättömiä pieniä ituja, jotka eivät koskaan kasva eivätkä kypsy.

Kerran kyllä.

Mielisairaatkin Jumalan lapset saavat kerran elämän kruunun. Kaihdin kierretään ylös. Pilkkopimeus väistyy säteilevän valon tieltä.

Järki ja kyvyt ovat maisen elämän aikana olleet kätkössä Jumalan luona. Jumalan tallessa ne ovat kasvaneet kaunista kasvuaan, ja nyt ne kaikki puhkeavat kukkaan.

Niin, ehkä nämä sairast saavat erityisen kirkkauden ennen meitä muita. He ”eivät saaneet hyvänsä eläessään” ja ”nyt heitä lohdutetaan erityisellä lohdutuksella”.

Heidän häilyjä sanojaan ja mielettömiä tekojaan täällä maan päällä ei heille ikinä lueta, sillä ”he eivät tienneet, mitä tekivät”.

Kenties me myös joskus näemme, että Jumalalla on ollut tällaiseen sairaaseen sieluun pääsyteitä, joista me emme tietäneet. Raamattu sanoo, että Jumalalla on muitakin teitä ihmissydämeen kuin järjen tie. Mikä on salattu ymmärtäväsiltä, on ilmoitettu lapsenmielisille (Matt,11:25), Mielisairas jos joku on lapsenmielinen.

Moni mielisairas kärsii. Kuka ymmärtää alakuloisuuden synkkää yötä? Tai ”vainotun” alituista tuskaa.

Jos kerran on olemassa tällaisia varaovia sieluihin, voimme olla varmoja, että Jumala, joka rakastaa sairasta, käyttää niitä ahkerasti. Niinpä voi olla, että sairas, joka näyttää kärsivän niin suuresti, saa lohdutusta ja lievitystä, jota me emme tunne.

Järjen kaihtimen taakse on Jumala syyttänyt pienen öljylamppunsa, joka loistaa lohduttaen sairasta yön pimeydessä.

Kun ajattelet kärsiviä rakkaitasi, älä kuitenkaan hellitä otettasi tästä totuudesta:

Jumala on hyvä.

Tämän sanan totuuden näet kerran – kun rakkaasi saavat elämän kruunun ja saavat jälleen sen järjen, joka on ollut kätkössä Jumalan luona kasvaen siellä kaunista kasvuaan pyhydessä ja kirkkaudessa.

Silloin on myös se rakkauden yhteys, jota moni turhaan tavoittaa, oleva täydellinen. Se ymmärtämys ja yhteys, jota elämä ei suonut sairaille heidän suhteessaan rakkaisiinsa, on puhkeava rakkauden lohdutukseksi.

Verho, joka peitti elämän, on hävinnyt. Arvoitukset on ratkaistu. Kaikki tuska on unohdettu. Raskas ja sairas mieli on vaihtunut ihmeelliseksi riemuksi.

Rakkaudessa ja riemussa he seisovat yhdessä rakkaittensa kanssa Jumalan valtaistuimen edessä, ymmärtävät ja *kiittävät*” (94-96).

IÄINEN JÄLLEENNÄKEMINEN

”Kuoleman ero on tyly ja kylmä. Rakkaamme on pantava arkkuun. Kansi on ruuvattava kiinni. Viimeisen kerran saamme silittää rakasta poskea ja suudella tuttua otsaa. Otsa ja poski ovat kuitenkin kylmiä. Ei ole vastakaikua – kukaan ei hymyile kiitokseksi.

On jo oikeastaan erottu.

Kodissa huutavat muistot – *tyhjiys*.

On kuin kaikki sanoisi:

”Ainiaaksi erossa – täällä maan päällä.”

Aivan täällä maan päällä. Kuitenkin on jälleennäkeminen odottamassa toisella puolen. Siellä kaikki pelastetut kohtaavat toisensa.

Sillä Raamattu sanoo näin:

” – *eroamaan sinusta ajaksi, että saisit hänet takaisin iäksi*” (Filem1:15).

”Eroamaan sinusta” – siinä suru.

”Ajaksi” – siinä lohdutus.

”Että saisit hänet takaisin iäksi” – siinä säteilevä toivo.

Lasimeren rannalla seisoo pelastettujen joukko. He ovat saaneet käteensä Jumalan harput. Meri lepää sulana ja hiljaisena heidän edessään (Ilm.15).

Asetumme katsojiksi rannalle.

Tuossa pelastetussa joukossa näemme varmaan jonkun omistamme. He seisovat tähyillen meren yli. Vene veneen perästä liukuu rantaan. Joka veneelle joka saapuu, rientää joku heitä vastaan.

Veneessä olijat tähystävät maata kohti. Purjeet ovat ehkä repeytyneet, sillä matka oli varmaan rankka. Varsinkin viimeinen myrsky-yö.

Sitä ei nyt kukaan enää ajattele. Sillä nyt meri on hiljainen kuin lasi.

Veneen perällä seisoo enkeli peräsintä pidellen.

He näkevät rakkaansa maissa. Nyt he tulevat vastaan,

Mikä jälleennäkeminen!

Kaikilla on kirkastetut ruumiit. Ja kuitenkin samat ruumiit, jotka heillä oli täällä. Samat kädet, samat piirteet, sama käynti, sama hymy, sama ääni.

Poissa on vain kaikki, mikä kertoi tuskasta. Mikään ei ole muistuttamassa kuolemasta ja sairaudesta. Väsymys on kadonnut, kasvoissa ei näy alakuloisuutta – tyytymättömyyden tai huolen häivääkään. Nyt on ruumis kirkastettu, ja kasvot kertovat sanomattomasta onnesta” (98,99).

VALKOINEN JOUKKO

”Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään,

ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ”Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta”.

Ja kaikki enkelit seisoivat piirissä valtaistuimen ja vanhinten ja neljän olennon

ympärillä ja lankesivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa,

sanoen: "Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyys meidän Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!"

Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?"

Ja minä sanoin hänelle: "Herrani, sinä tiedät sen". Ja hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.

Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä.

Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle,

sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä" (Ilm.7:9-17).

On tuskin mitään taivaan kuvausta, joka olisi tunnetumpi ja rakkaampi kuin tämä.

Ehkä kaunis kuva suuresta valkoisesta joukosta, kun se riippuu monen kodin seinällä, tekee osaltaan meille helpoksi nähdä tuo valkopukuinen joukko silmiemme edessä.

Kuvassa näemme kasvot kasvojen vieressä niin pitkälle kuin katse kantaa. Heidän kaikkien yllä on hiljaista iloa ja ihmeellistä kirkastunutta hohdetta. Ei väsymystä, ei alakuloisuutta, ei mitään omasta minästä. Kaikki on vallannut vain yksi asia: he ylistävät Jumalaa. Heidän pukunsa on valkoinen, ja heillä on palmut käsissään. Kun näemme kuvan, aavistamme, mitä on *pelastuksen riemu*" (107, 108).

YKSITYISEN IHMISEN AUTUUS

"Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja." (Ilm.2:17).

SALATTU MANNA on se ravinto, jota saamme istuessamme aterioimassa Jumalan valtakunnassa. Niin totta kun yhdyskuntamme on taivaissa, olemme saaneet maistaa tätä mannaa jo täällä maan päällä. Se on matkaeväs, joka vahvistaa meitä kuoleman viime matkalla, ja salattu manna on se taivaallinen ruoka, josta iloitsimme Karitsan häissä.

Sana *valkoisesta kivistä* on kreikkalaisesta oikeuskielestä otettu kuva. Tuomiota julistaessaan tuomari heitti kiven uurnaun. Jos se oli musta, syytetty oli tuomittu. Jos se oli valkoinen, hänet oli vapautettu. "Sille, joka voittaa, minä annan valkoisen kiven."

Taivaallisen Tuomarin kädessä on tänäänkin tällaisia kiviä. Aina kun ihminen kuolee, Hän ottaa esiin kiven, valkoisen tai mustan, ja heittää sen häntä vastaan: iäisesti tuomittu tai iäisesti vapautettu.

Jumala suokoon, että me kaikki saisimme kerran valkoisen kiven. Ajatelkaa sitä riemua: ikuisesti voittajia!” (117,118).

**NYT YLÖS, SIELUNI, NOUS` YLÖS
MULLAST` TÄSTÄ! KÄY JALKAIN JUUREEN
JUMALAN JA KARITSAN.
JA VAIKK` EI SILMÄNI VALOA HERRAN KESTÄ,
NIIN KUITENKIN SÄ RIEMUITEN KÄY
LAULAMAAN. IÄISEEN ILOON JA JUHLAAN
JALON OOT KARITSAN SÄ SUURIIN HÄIHIN
KUTSUTTU. TAIVAHAN KUNNIA ON HERRAN
ARMOSTA SUN OSASI, SUN PERINTÖS JA
TAVARAS. SIIS RIEMUITSE JA AJATTELE
AUTUUTTAS.**

**SIELL` KAUNIS KANNEL SOI, HE VEISAA
VIRTTÄ UUTTA, EI KOSKAAN LOPU SE,
EI KOSKAAN VANHENE. EI ÄÄNEEN
TÄÄLLÄ VOI SEN SAADA IHANUUTTA,
KUITENKIN VEISAIEN KIITOSTA HERRALLE.
HÄN VERELLÄNSÄ JA HENGELLÄNSÄ
MYÖS MINUT JUMALALLE LUNASTANUT ON.
KUNNIA KIRKKAUS, VOIMA JA YLISTYS
SUN, HERRA, IANKAIKISESTI OLKOHON,
JA TAIVAS, MAA JA MERI AMEN SANOKOON!**

(Vvk.623:1,4 / Johan Kahl 1721 - 1746)